

DEN MATKY

 . . . modlitebně, je má modlitba. Jsem dnes ráno skutečně šťastný, že vidím duchovní náklonnost tohoto shromáždění, projevující se navenek tím, že jsou přesvědčeni vybudovat nový kostel. I já si myslím, že je to potřeba. A pohledme, co bude poté. . . když Ježíš Kristus prodlévá, my odejdeme, oni budou mít. . . naše děti budou mít kam chodit do kostela. A my chceme “opravdově zápasit o Víru, která byla jednou dána svatým.” Smýšlejte o tom jakožto o dobré věci.

² A když jsem sem před několika okamžiky vcházel, abych se připojil k mnoha svědectvím, která kdy byla vydána v souvislosti s uzdraveními zde v této modlitebně během posledních několika shromáždění. Hromada těchto svědectví navršená uzdraveními, úžasnými, zázračnými a podivuhodnými uzdraveními.

³ Venku jsem zanechal svou manželku a děti u dveří; a právě zde seděla jedna sestra celá rozechvělá pláčem nad velkým zázrakem, který potkal jejího malého vnuka, mám dojem ve městě Chattanooga. Paní Nashová, která jste zde, váš vnouček byl sužován velkým utrpením a myslím, že při posledním setkání zde ho Pán Ježíš zavolal a řekl, “TAK PRAVÍ PÁN, že je to pryč. A on bude zase zdrav.” A ten malý hoch je dokonale normální a zdravý, že zdravější ani být nemůže.

A to je-to je vzrušující, slyšet ta svědectví.

⁴ A pak jeden mladík, který je zde také, žádal modlitbu za paní Stottsovou, která právě podstoupila operaci. A jejich zájem; víte, když nikdo nežádá, abychom se za ně modlili, tak proč jejich. . . to ukazuje, že tak dlouho jak se o to pokoušíte, jak dlouho lidé chtějí, abyste se za ně modlili, oni. . . zájem, víte. Někdy je to už strašné, dokud. . . ne strašné, ale je toho mnoho, co máte vyřešit, že je třeba zkrátka někam vyrazit, schovat se na nějakou chvíli, přečkat to. Ale já-já jsem rád, že to dělají. Nikdy si nemyslete, že je nerad vidím, protože kdyby oni. . . kdyby nebyl nikdo, kdo by chtěl, abych se za někoho modlil, kde by byla má duchovní služba? Víte? Vidíte?

⁵ Ale někdy, když říkáte, “Bratře Branhame, já nechápu, když lidé takto volají a-a ty někam proklouzneš.” Já to musím udělat, abych mohl žít, abych se mohl modlit za lidi. Vy totiž ne. . . Není jen jedno místo - zde. Je celý svět. Víte? A-a to je opravdu drsné. A já jsem si jist, že vy mi rozumíte, že to chápete.

⁶ Ach, je tak pěkné být křesťanem! Já opravdu nevím, co bych dělal, kdyby nebylo Krista, a tak. . . a mít společenství s křesťany, to je s lidmi stejně drahocenné Víry, kteří věří v Boha a důvěřují MU; a kdož věří, že v jeden slavný den budou všichni

ty boje pryč, my zvítězíme a budeme stát, Jemu podobní, tam na druhé straně.

⁷ A já bych tedy rád učinil stručné oznámení, související s příjmy v této modlitebně atd., já.. my činíme obnovu naší nadace, obzvláště mé části pro účastníky tažení. Po všechna shromáždění, od prvopočátku, jak jsem začal shromáždění před mnoha a mnoha lety, místo abych formoval nadaci, abych měl další skupinu lidí. . . užíval jsem právě tu skupinu, se kterou jsem se znal; a . . . a založit nadaci, aby všechna má shromáždění byla uskutečňována pod názvem Branhamova modlitebna. A to bylo užíváno ve Spojené národní bance v New Albany, kde mohly být ukládány peněžní prostředky - jejich prostřednictvím, aby to nebylo zdanitelné. Kdybych to tak neudělal, tak by všechny peníze, které se sebraly, byly zdanitelné, kdybych nepoužil Branhamovu modlitebnu jako nadaci.

⁸ Mnoho z vás mne čas od času slyšelo toto oznamovat. Já to tak musím dělat. . . aby to tak mohlo být. A pak-pak my dnes zřizujeme novou nadaci. A rádi bychom, aby všichni, kolik jich ví, že já. . . Kolik z vás mě slyšelo oznamovat, že všechny propočty jdou přes Branhamovu modlitebnu? Zvedněte ruce, všichni. . . Skutečně, všichni z vás. Tot' vše.

⁹ A tak, když bude shromáždění skončeno, jestli chcete, mám zde stručné prohlášení, abyste vy, pokud chcete, je mohli při odchodu podepsat. Bratr Roy Roberson to tam vzadu bude mít.

¹⁰ Neboť, my se chystáme založit novou nadaci, tu samou, jen. . . ale jinou nadaci tak, aby všechny naše peněžní prostředky a věci nashromážděné na shromážděních, byly ušetřeny zdaňování. . . umístěnou, jako obvykle, ve Spojené národní bance, již budou všechny peněžní operace prováděny skrze modlitebnu, místo toho, aby byla n-na. . . jiná nadace. Neboť toto je již skutečně nadace ve jménu Branhamovy modlitebny, vídíte. A tak je Branham *tam* a Branham *tady* a jiné nadace, které se příliš neshodují.

¹¹ Bratr Roberson bude nad tímto dohlížet, kdo jeví zájem, když budeme odcházet. My to oceníme.

¹² Takže, dnes ráno, než jsme vstoupili sem na naši bohoslužbu, chtěl bych říci, bude-li to vůlí Pána, že se dnes večer budu snažit být zase zpět. Nerad beru bratru Neville obě shromáždění, ale on se mě tak velkodušně ptal, zda bych dnes večer opět mluvil. A bude-li tomu Pán nakloněn, chtěl bych dnes večer mluvit na evangelizační téma, nazvané: *Kdo je Tento?* Vidíte? *Kdo je Tento?*

¹³ A tak dnes ráno chci. . . Myslel jsem na to, že dnes ráno budu mluvit na-na téma Den matky. A vím, že toto odpoledne a dopoledne bude celé vyplněno programy Dne matky. Tak jsem myslel, že bych rád něco zkombinoval, spojil, neboť se chceme

ihned po skončení dnešní bohoslužby modlit za nemocné, jako obyčejně.

¹⁴ Věříme, že Bůh je Uzdravovatel a uzdravuje nemocné a sužované. A já vím, že ON toto učiní. A je to nad jakékoli-jakékoli pochybnosti, neboť zde máme příliš mnoho svědectví, my o tom víme.

¹⁵ Včera jsem se díval do vaku, který právě přinesl bratr Gene a Leo, plného svědectví, která nasbírali. A byl to velký vak plný vynikajících, podivuhodných uzdravení, která učinil Pán pro lidi.

¹⁶ A já jsem myslel, kdyby to tak bylo, co kdybychom zavedli evidenci všeho, co se uskutečnilo? Myslím, že v samotném Portoriku a Jamajce by to dosáhlo deseti tisíc nebo i více vynikajících svědectví o uzdravení Pánem, která ON uskutečnil.

Teď ještě než otevřeme Knihu, promluvmé k jejímu Autorovi.

¹⁷ Pane, jsme TI tak vděční, totiž, když skláníme své hlavy, tak jen koktáme a nejsme schopni se vyjádřit; neboť já nevěřím, že jsou lidské rty schopny vyjádřit pocity srdce muže či ženy, chlapce či dívky, jež se s Tebou setkali. Vyjádřit naše uctívání, to, jak TĚ zbožňujeme a co TY pro nás znamenáš. To nás oddělilo od hříchu, to nás oddělilo od světa. A to nám dává něco, co je Věčné a požehnané. A my nenalzáme vhodná slova.

¹⁸ Jak jednou řekl jeden urozený člověk, před několika týdny mohl plynně mluvit asi devíti různými jazyky a zastával funkci poradce našeho milého prezidenta Dwighta Eisenhowera. A ačkoli uměl plynně mluvit devíti jazyky, tak řekl, že když přijal Ducha Svatého, vyzkoušel všech devět a nebyl schopen najít ta pravá slova, nic, co by mohlo vyjádřit to, co cítil a tak jsi mu TY dal nový jazyk, jímž by se mohl vyjádřit a poděkovat TI. A my toto cítíme také, Pane; že když život uplyne, tak my všichni budeme mluvit jiným jazykem, abychom mohli vyjádřit, co si o Tobě myslíme.

¹⁹ Tak bychom nyní chtěli poprosit, zda TY požehnáš této modlitebně, jejímu pastorovi, jejím starším, spoluúčinkujícím kazatelům, lidem, kteří ji přicházejí navštívit, vcházejí a vycházejí jejími dveřmi. Necht' je vždy shledávána místem posvěceným, útočištným, kde unavení mohou vstoupit a najít odpočinek a mír pro svou duši. A dejž, aby mohli vstoupit nemocní a odejít uzdravení, díky stále živé Přítomnosti Všemohoucího Boha, Jenž přebývá pod její střechou.

²⁰ Zeptali bychom se, Pane, zda v tomto nadcházejícím programu . . . který právě vzniká, zda bys se TY setkal s námi se všemi. A jestli se TI to zalíbí, že by zde byla nepřetržitá oslava na památku modlitebny, která se zde udála u toho starého rybníka a zaplaveného políčka, kteréžto místo se nyní mění na dům světla, útočiště unavených, jako odpověď na prosby modlitebníka.

21 Nyní nám odpusť to, co jsme udělali nebo co jsme řekli nebo jsme si mysleli, to, co bylo v rozporu s Tvojí suverénní vůlí; a pamatuj, Pane, že to nešlo z našeho srdce. Pouze jsme to vyjádřili našimi činy či slovy. Ale Tys nás rychle uslyšel. Když jsme spatřili, že se mýlíme, měli jsme snahu to vyznat. A nechceme ve svém srdci držet nepravost, neboť pak Bůh nebude odpovídat na naše modlitby; ale stále se vyznáváme z našich omylů.

22 A chtěli bychom se zeptat, Pane, zda bys mohl dnes ráno požehnat celému národu, který oslavuje tento památný den, Den matky. Ale necht se to netýká jen dnešního, Dne matky, ale každého dne.

23 Bože, dej dnes ráno, aby matky, ženy, které bloudí daleko od Boha, se vzpamatovaly dnes ráno a poznaly, co znamená slovo *matka*, “někdo, kdo zplodil.” Necht’ si je žena vědoma toho, že výhonky, které se zrodí z jejího spojení s manželem, jsou malými posvátnými drahokamy, které jí Bůh svěřil do péče. Tedy, Bůh jí váže odpovědností za výchovu těchto dětí. A jak říká Písmo, “Dobrá žena a matka je svými dětmi prohlášena za blahoslavenou.”

24 Ach Pane, když vidíme dnešní den, kdy se oni tak vzdalují od Písma a chovají se téměř stejně jako zvířata! Modlím se, Bože, abys nám poskytl staromódní probuzení, které je zavolá zpět na místo, kde by měly ženy být.

25 Pane, my bychom TI v žádném případě nechtěli zapomenout poděkovat za skutečné matky, neboť víme, jakým životem dnes žijeme; opravdové, pravé matky. Bože, zehnej jim. Jsou pro nás velkým pokladem a my se modlíme za to, abys s nimi byl stále, Pane, a aby žily šťastně a spatřily ovoce jejich lůna sloužící Bohu.

26 A my se modlíme, Bože, aby ti, kteří dnes ráno u sebe mají bílou růži nebo jinou bílou květinu, čímž by chtěli říci, že jejich matka již opustila tuto scénu dění; necht’ Pane Bože odpočívají v pokoji a jejich práce ať je provází. Dej to, Pane.

27 Nyní, Pane, Svým Slovem promluv k těmto lidem a dej jim útěchu, neboť proto jsme se zde shromáždili; abychom pocítili Tvoji Přítomnost, slyšeli Tvé Slovo a bylo nám požehnáno; a odcházeli odtud jako lepší muži a ženy, chlapci a dívky, než jací jsme byli než jsme sem vstoupili. O toto žádáme ve Jménu Ježíše, Syna Božího. Amen.

28 Miluji čtení Jeho požehnaného Slova. Takže dnes ráno si nalistujeme v Knize První Korintským a přečteme si část 15.kapitoly, počínaje prvním veršem.

Připomínámť pak vám, bratří, Evangelium, kteréž jsem zvěstoval vám, kteréž jste i přijali, v němž i stojíte,

Skrze kteréž, (jestliže, kterak jsem vám kázal, v paměti máte,) i spasení břete, leč byste na darmo uvěřili.

Vydal jsem zajisté vám nejpředněji, což jsem i vzal, že Kristus umřel za hříchy naše podlé Písem.

A že jest pohřben, a že vstal z mrtvých třetího dne podlé Písem;

²⁹ Mohli byste říci, “Bratře Branhame, to je opravdu nezvyklý text jako poselství Dne matky.” Nuže, je to pravda. Ale vy přece víte, že Bůh je neobyčejný a že dělá věci nezvyklým způsobem.

³⁰ A já mám na mysli myšlenky o matce. A já ji z milosti Boží dnes ráno ještě mám, je tady na zemi s námi. A já jsem za ni vděčný. Ale u vědomí toho, že máme mít také bohoslužbu s uzdravováním a že jsem nevěděl, že budu dnes večer zpět, tak jsem si myslel, že můžeme malovat jiný druh obrazu.

³¹ Matka je tak úžasná. Víte, první, kdo vás v tomto životě přijme, je vaše matka. Nikdo si na vás nemůže sáhnout, neboť jste počati a ona vás nosí pod svým srdcem. A ona je první, kdo o vás ví a první, která vás v tomto životě drží. Pak, když se narodíte, její ruce jsou jedny z prvních, které se vás dotýkají a utírá vám slzy. Ona je první, kdo vás zlehka poklepává, kdo vás miluje, kdo se s vámi cukruje, v tomto životě je to vaše matka. Tak myslím, že není dostatečného ocenění, které bychom mohli matce dát.

³² Matka je s dítětem nejprve a má na sobě velkou zodpovědnost za to, co z dítěte bude, dítě půjde cestou, kterou mu jeho matka ukáže. Matka má od Boha schopnost, umístit dítě na správnou cestu. A myslím, že z toho důvodu mají matky zvláštní cit.

³³ Vím o jednom chlapci v tomto městě. Myslím, že je jeho matka nyní zde. On je téměř mého věku. Ale já toto neřeknu, abych matku nezranil; neboť ona má již tak dost ran, jako všechny matky. Ale ten chlapec pije a pije dost. A když se opravdu opije, přichází domů a skáče v posteli se svou matkou a objímá ji. A má vnoučata. Ale je v tom něco jiného, jako se matčino poklepání dotkne člověka jako nic jiného; v tomto životě, mluvě z lidského pohledu.

³⁴ Víte, muž jako Mojžíš... Kdybych měl věřit nějaké jeho vlastnosti, bylo by to proto, že jeho matka byla poslaná od Boha. Vy víte, že to byla ona, která se modlila, Jochebed, a toužila po dítěti. A když se Mojžíš narodil, ona byla první, kdo se s ním cukroval a choval ho v náručí a postavila archu a uložila ho do sítin, když jí truchlilo srdce. Její jediné děťátko a byla to ta nejznamenitější hlavička na celém světě. A jak matka dokáže milovat každé děťátko! Ale když pohleděla na toho zvláštního malého chlapíka!

³⁵ A pak ve svém srdci ucítila, že se on narodil pro nějaký účel a pak ho vzala a položila ho do skutečného doupěte krokodýlů. Udělala to ve víře, že se o něho Bůh bude schopen postarat; a shrne lásku matky a způsob jednání charakteru její víry. Neboť se nezakládá na přesouvajícím se písku toho, co lze vidět; víra

velebne spočívá nad neochvějnou skálou Božího Věčného Slova. “Skrze víru”, říká Písmo, “to ona udělala.”

³⁶ A víra může zaujmout své místo na skále, na níž narážejí viny a dívat se přímo do očí smrti a vědět, že to bude jen otázka času, ale víra dohlédne přes moře až k Němu, Jenž praví, “Já jsem vzkříšení a Život” a ani neslyšíš vlny a nárazy vody.

³⁷ Toto je druh víry, kterou měla Mojžíšova matka. Učila ho a vychovávala v paláci faraonově a učila ho, že byl zrozen za určitým účelem, totiž, že Jehova vyslyšel a odpověděl na její prosbu. A ona, on nemohl mít lepší učitelku. To bylo to, co pomáhalo utvářet Mojžíšův charakter.

³⁸ Věřím, že to byl Abraham Lincoln, který jednou vyřkl takovoto prohlášení. . .

³⁹ Nuže, nejsem demokrat nebo republikán, pouze. . .jsem křesťan. Neboť si myslím, že jedna strana by nemohla říci něco proti druhé straně; všechno je to zkaženost. Ale Abraham Lincoln byl podle mě jedním z. . .a byl jedním z největších prezidentů, které kdy Spojené státy měly; včetně Washingtona atd.

⁴⁰ Abraham Lincoln měl š-špatný začátek. Byl chudý. Neměl žádné zázemí, vzdělání nebo-nebo tak něco, nebo peníze nebo něco, co by mu mohlo pomoci, jako měl Washington. Washington byl absolvent vysoké školy a on-on věděl; byl to bystrý muž, velký muž, a s tím začínal. Ale Lincoln byl vychován v malém srubu uprostřed rozsáhlých polí v Kentucky, bez jakékoli slávy; v malém starém srubu, který je dodnes jako památka na něho v Louisville. Ale byl to velký člověk a musel se naučit psát při orání pole, na kterém pak zasel kukuřici.

⁴¹ Ale já bych toto mohl přenechat mladým lidem. Víte, Abraham Lincoln nikdy v životě nevlastnil žádnou knihu, dokud mu nebylo přes jedenadvacet let, vyjma Bible a Foxovy knihy mučedníků. Víte, to co čtete, utváří váš charakter. Není divu, že dnes máme tolik neurotiků; postačí fantastické časopisy, samá špína a nesmysly ve výlohách novinových stánků. On vlastnil Bibli a Foxovu knihu mučedníků. Pohledte, co to z něho udělalo!

⁴² Tváří v tvář tomu všemu jednoho dne učinil takovoto prohlášení. Řekl, “Je-li ve mně cosi dobrého, je to díky zbožné matce”, která ho vychovala ke službě Pánu.

⁴³ Víte, dítě poslouchá svou matku; nepatrný dotek matky k dítěti, které ji poslouchá. Když je dítě poraněno, jde pro útěchu nejprve za svou matkou a pak za svým otcem. Neboť ona s ním byla první, vy víte. A to, že je to tak, to je malý dárek matce od Boha; mám na mysli skutečné matce. Tak nyní jen věřím, že matky jsou poctivé a zbožné.

⁴⁴ Věřím, že ve dnech matky, jako je ten dnešní, se utrácí spousty peněz za květiny a různé věci. Ale Den matky by měl

být každý den. Ne, aby se matce poslala kytice v Den matky, ale aby byla milována a bylo o ni pečováno tři sta šedesát pět dní a nocí v roce. Ale obchod na takových věcech vydělává a to-to-to matku ponižuje.

“Ach ano, minulý Den matky jsem jí poslal kytici.”

⁴⁵ Ona by si cenila něčeho mnohem lepšího, kdybyste si s ní sedli, trochu si popovídali, napsali jí pár řádek, poklepali jí na rameno, políbili ji na tvář, řekli jí, že ji máte rádi. To by znamenalo mnohem více než květiny, které můžete koupit u květináře. To je pravda.

⁴⁶ Myslím, že to bylo v Deseti přikázáních, zesnulý Cecil DeMille, který napsal a uvedl na plátno jedno z mistrovských děl filmového světa. A než bylo uvedeno na scénu, zavolal Cecil DeMille Orala Robertse a Demose Shakariana a partu kazatelů Plného Evangelia a vzal je do svých studií a předvedl jim čtyři hodiny Deseti přikázání a zeptal se jich na jejich názor na to. Bože, nech odpočinout jeho chrabré duši!

⁴⁷ A já jsem to viděl, díval jsem se na to a vždy se mě zmocňovalo cosi pozoruhodného. Jestli to někdo z vás viděl, bylo to v okamžiku, kdy dcera faraonova . . . poté, co Mojžíš zjistil, že je Ž-Žid, rozhodl se žít se svými. A tam seděla jeho kdysi krásná matka, stárnoucí, s šedými vlasy a vrásčitým obličejem, seděla v křesle; typická matka. A faraonova dcera vstoupila. A on řekl, “Tak, cí syn tedy jsem?”

⁴⁸ A pak vyšlo na světlo, že Jochebed je jeho skutečná matka. Faraonova dcera a všichni ostatní strnuli; ona řekla: “Ale pohled! On může být tvůj syn, ale,” řekla, “Já mu dávám bohatství a lesk. Ty bys mu nemohla dát nic jiného, než jámy hlíny.”

⁴⁹ Ale ta letitá šedovlasá žena řekla, “Ale já mu dávám život.” To je ten rozdíl. “Já jsem mu dala život.” A Bůh mu dal Věčný Život. Jak pravdivé, matko!

⁵⁰ Někdy mi lidé říkají, většinou během tažení, že já “ustavičně kážu vzkříšení.” A dnes ráno jsem četl text, 15.kapitola a čtvrtý verš První Korintským, na vzkříšení.

⁵¹ Ale, vidíte, způsob, jakým nyní znázorňují matku je, že vedle staré dámy postaví nádobu s květinami, žena je stará a nemůže ani vstát, je asi slabá, šedovlasá, vrásčitá a spočívá v křesle. To je dost pravdivé. Ale já vám chci načrtnout jiný obraz toho, kdo matka je.

⁵² Někdo řekl, “Ty příliš kážeš vzkříšení. Většina Poselství v sobě má něco, co se dotýká vzkříšení.”

⁵³ Proč, zajisté. To je-to je základní útočiště Evangelia. Nezáleží na tom, co ON udělal, kdyby ON znovu nevstal z mrtvých, pak to všechno bylo na darmo. Já, pro mě, to dokazuje, že ON byl Bůh. Dokazuje každé tvrzení, které ON učinil;

vzkříšení! A je to též útočiště duše. Je to počáteční bod. Je to korunování naší útěchy.

⁵⁴ A jak my vidíme, že ON vstal z mrtvých, umisťuje nás to, s brněním Evangelia, na bojovou frontu, abychom tam zaujali své místo, abychom bojovali. Neboť víme, že ON řekl, “Ten, kdo ztratí svůj život pro Mne, opět jej nalezne.”

⁵⁵ A já se domnívám, že velká korunovace Plného Evangelia je vzkříšení a to je Božské zaslíbení a útěcha těm, kteří v ně věří. To slibuje opětné spojení nás všech. To slibuje plné zmizení všeho hříchu. To slibuje zmizení každé deformace, všeho utrpení, kterým jsme v tomto životě procházeli. To slibuje, že toto vše přestane. To slibuje, že dokonce i smrt ztratí své právo a my vstaneme v podobě Ježíše. Takže podle mého názoru činí vzkříšení největším zaslíbením Písma. V něm je zpečetěno.

⁵⁶ A o posledních velikonocích jsem kázal o pěti věcech:

Žijíce, ON mne miloval; zmráje, ON mne zachránil;

Pohřben jsa, ON odnesl mé hříchy pryč;

Ale povstávající, ON ospravedlnil svobodně navždy.

⁵⁷ To je Den pro mne, velký Den dnů! A vidět to, bude pro nás všechny znamenat vzkříšení, pro nás, kteří pracujeme a čekáme na požehnaný Den dnů!

⁵⁸ To nám slibuje, že jednoho dne tyto staré nezdravé slabé šedovlasé zkroucené matky budou proměněny. Nejen matka tam bude, ale s ní celá její rodina.

⁵⁹ A jaký to bude den! Jaká to bude doba, až se budeme dívat do tváří těch, které jsme tolik milovali! Jaká to v ten den bude změna, až se budeme dívat na naše milované a-a sledovat, jací budou potom! Všechna utrpení budou pryč! Nikdy více bledá líce od smrti. Nikdy více slzy v očích. To všechno slibuje vzkříšení. Už nebude smutečních průvodů. Už žádné pleskání dítěte po tváři, stanouce jako kdyby bylo kus kamene; poté, co je pohřební služba nabalzovala, upravila a nalíčila, aby vypadalo přirozeně. Už nic takového nebude potřeba.

⁶⁰ Tedy, myslím na to, až je uvidíme stát onde, naše milované, naše matky, naše děti, všechny naše přátele; až je uvidíme v jejich nesmrtelné podobě, jejich nebeská těla; sledující jejich charakter, vidouce, jak se chovají ve vlídnosti a tichosti, bez nervosity a pocitu marnosti. Bude to báječný den, až je uvidíme stát v podobě Pána Ježíše.

⁶¹ A každý z nás ve své mysli touží po této hodině útěchy, až se s nimi setkáme. Každý myslí na ty, které miloval, třeba právě na svou matku, která odešla. A jaký to bude den, až ji opět uvidíte! A pro otce, bratra, pro . . . všechny, které jste milovali, jaký to jen bude den!

62 Já nyní také přemýšlím. Myslím na svou rodinu, co to pro mě v ten Den bude znamenat.

63 Myslím, že v den vzkříšení bude třeba prvním člověkem, se kterým se setkám, moje malá Sharon. Ne nebude s ní lomcovat. Dábel na to místo nemůže vstoupit. Žádný zápal mozkových blan tuto zemi nezachvátí. Nebude mi mávat na rozloučenou. Ta malá modrá očička budou tančit tak jako její paže, "Tatínku!" Budu rád, že ji vidím, že již nikdy nezemře; proto tak odhodlaně káži vzkříšení.

64 Pak se setkám s její matkou, matkou Billyho, mého chlapce. A v souvislosti s tím mám spousty vzpomínek. Vzpomínám si, jak jsem ji uchopoval; nebo pan Combs se jí ujal na poslední cestu a já jsem je následoval ve svém autě. Jeli jsme Sedmou ulicí; Billymu bylo osmnáct měsíců.

65 Jak ho vyvedli ven na ulici a nechali ji podívat se na něho. A ona ležela a plakala a dívala by se na své děťátko, ale blízko k němu nemohla.

66 A když jsme pak jeli po té silnici dolů, funebrák jel s námi tou-tou-tou Sedmou ulicí. Maminka, která je nyní zde, se v tu dobu o něho starala. A on stál venku na dvoře, v krátkých kalhotách a červené čepičce trochu na stranu. A tato matka, ležící na lehátku vzadu v sanitce, se na mne dívala, viděla své dítě stojící na dvoře a věděla, že jede poslední jízdu; vstala ze svého lůžka a křičela a vztahovala svou kostnatou ruku, aby objala své dítě na dvoře. Ale nemohla to mít.

67 Ach, to bude štěstí se s ní setkat v ten den. Ne, nebude mít kostnaté ruce, ani vpadlé tváře. Bude stát v nebeské kráse jako královna nebes, v kráse matky. Její černé oči, tak černé jako křídla havranů, budou tančit štěstím. Nikdy již nebude pohřbena; neboť dábel TBC do této země nikdy nevstoupí. Ale bude stát nesmrtelná v Jeho podobě.

68 Domnívám se, že další, s kým se setkám, bude Edward, kterého jsme zkráceně nazývali "Humpy". Byl první z devítičlenného řetězu, řetězu Branhamovy rodiny. Byl prvním, kdo článek přerušil; hned vedle mě. Uvidím Edwarda, jak ke mně běží. Zemřel jako mladý chlapec, v devatenácti letech. A až ho vezmu za ruku, jsem si jist, že si budeme mít hodně o čem povídat, o dětství, protože jsme byli kamarádi. Táhl jsme za jeden provaz. Dovolil mi nosit jeho oblek a-a-a věci, jak se sluší na skutečné bratry. Bude to příjemné, znovu ho vidět.

69 A uslyším, jak říká něco jako, "Dostals můj vzkaz Billy? V té době, když jsem odcházel ze Země, pracoval jsi na dobytčí farmě. Ale v nemocnici jsem vzal ten vzkaz zpět, 'Řekněte Billovi, že je všechno v pořádku.'"

Budu rád, že mu budu moci říci, "Ano, dostal jsem tvůj vzkaz venku na přerii."

⁷⁰ Pak, domnívám se, že přijde můj táta. Byl to další článek, který odešel a . . . Ne.

⁷¹ Myslím, že Charles byl dalším článkem řetězu, mladší bratr. Jako malý chlapec měl autonehodu. Vždycky při chůzi kulhal na pravou nohu. Ale, víte, až ho uvidím, nebude již na tu nohu kulhat. To všechno bude pryč a on bude báječný mladík.

⁷² A se smíchem mi řekne něco jako, “Ano, Billy, tady nahoře nejsou žádné nehody. A já si pamatuji tu noc předtím, než se mi stala ta autonehoda, bavil ses se mnou a stál jsi při tom pod malou klenbou v našem skromném domově,” a já se právě nyní dívám na jeho vršek. “Mluvil jsi se mnou o Pánovi, právě těch několik hodin, než jsem odešel. A když jsem odešel, kázal jsi za kazatelnu.”

⁷³ A pak přijde táta. Ach, vidím ho. Ačkoli mi často dal nářez, což jsem potřeboval, ale já v ten den uvidím ty černé vlnité vlasy, mnohem nádhernější, než kdy jindy. A on se na mě podívá a řekne, “Můj chlapče, víš, tatínek již tady nemusí vstávat od stolu hladový, aby děti měly co jíst, neboť tady máme jídla dost. Tady není nouze.”

⁷⁴ Viděl jsem ho, když pracoval za padesát nebo sedmdesát pět centů na den a pak vstával od stolu, aby se jeho děti mohly najíst, a šel zase do práce. A pracoval tak těžce, dokud mu jeho košili na jeho zádech nepřipálilo slunce a matka ji pak rozstříhávala nůžkami.

⁷⁵ Slyším, jak říká něco jako, “Billy, pamatuješ si přece na tu noc, kdy jste se s bratrem Georgem přišli za mne pomodlit, když jsem odcházel? Víš, řekl jsem mamince, že u postele stáli dva bílí andělé a v nohách jeden červený. A ten červený anděl se mě pokoušel zranit, ale bílý Anděl stál mezi mnou a tím červeným. Nakonec mě vzali Domů.”

⁷⁶ Dalším článkem pak byl Howard. Uvidím Howarda; byli jsme věrní kamarádi v mnoha zemích; byl povoláním kazatelem; velká osobnost, ale jeho společníci jej zdržovali. Když jsem s ním mluvil naposled, říkal, “Až půjdu, Billy. . .”

⁷⁷ Měl jsem vidění, asi čtyři roky předtím, než odešel, v němž jsem ho viděl. Řekl jsem mu, že jsem viděl tatínka, jak označoval jeho hrob a říkal, že byl dalším.

⁷⁸ A on řekl, “Je jedna věc, kterou chci, abys pro mne udělal.” On řekl, “Prošel jsem celým svým životem. Byl jsem ženatý a to všechno. Já-já nechápu, co se stalo.”

Já jsem řekl, “Věříš MU, Howarde?”

⁷⁹ On řekl, “Celou svou duší MU věřím.” Dva nebo tři dny předtím, než odešel, se smířil s Bohem, s bratrem Nevillem a s těmi tam. A řekl, “Je jedna věc, kterou chci, abys udělal až půjdu, Billy, ať pro mne zazpívají, *‘ON pochopí a řekne, “Dobřes udělal.”’*”

⁸⁰ Věřím tomu, že než si s Howardem potřesu rukou, uslyším, jak se zastaví a podívá se na mě a řekne, “Billy, ON pochopil.”

⁸¹ Potom, přijde bratr Seward, bratr Frank Broy, bratr George DeArk. Ach, vzkříšení pro mne znamená mnoho. Očekávám tuto velkou korunovační hostinu. A až se Světlo začne rozprostírat, “Poznáme, tak jako jsme poznáni.” Pochopíme, a-a vzpomeneme si na naši známost a ty, kdo tam již jsou.

⁸² A-a mnoho, bude tam mnoho toho, o čem ani nevíme, že by tam mohlo být. Víte, to bude v ten čas, až budeme věřit, že “ten chléb, který jsme házeli do lidských, nepokojných vod, se k nám v ten Den vrátí.” Až uvidíme účinky našeho svědectví na lidech, jejichž jednání směřující k tomu jsme nechápali, bude to pravděpodobně právě tam. Jaký to bude Den!

⁸³ A pak také, zrna, která jsme zaseli a ani jsme si nepomysleli, co by z nich mohlo být, ale jsou zde. Přinesla báječné ovoce a my je v ten Den uvidíme, ty naše milované a příbuzné.

⁸⁴ A myslím na ty tisíce obrácených, jde to do milionů, a na to, jaká byla jejich služba. Ach, to by zabralo víc času než vzkříšení. Zabere to Věčnost, než budeme poblíž, třást si rukama a až zjistíme věci, o kterých nyní nevíme.

⁸⁵ A budou to ony staré šedovlasé matky, kterým dnes dáváte bílé květiny, které vás uvidí a budou velmi krásné. Jejich krása nebude představována náručí květin, ani nějakým obrazem staré šedovlasé osoby, ale podobou a krásou vzkříšení; ony budou stát k obrazu Krista, jejich nebeská těla, mladá a krásná navždy. Určitě, to je ten odpočinek. To je ten Den matky, na který čekám. To je ta korunovace. Nikoli karafiát na klopě, ale korunovace duše, jež byla proměněna Bohem!

⁸⁶ Myslím na svou starou matku, starou a slabou a po mrtvici nejistou a roztřesenou. Ona taková onen Den nebude. Pak to bude jiné. A to velké Světlo se bude rozprostírat, jak se my budeme rozhlížet kolem dokola a ten velký kruh bude čím dál větší a větší. To vše je pouze zrcadlením setkání s Ježíšem. “A po chvílce”, jak říká píseň, “a já nakonec užřím Ježíše”.

ON na mne bude čekat,
Ježíš tak milý a pravdivý,
na Svém krásném trůnu, bude mne vítat doma,
až skončí ten den.

⁸⁷ Pak, až Jej užříme, nebudeme stejní jako nyní. Budeme-budeme více vědět, jak HO milovat. Nebudeme stát v pozadí s malým strachem; protože budeme jako ON. Takže bude jako náš příbuzný více než je nyní. Lépe MU budeme rozumět. Protože nyní jsme tak vzdálení, ve smrtelných tělech; pak budeme mít tělo jako je Jeho oslavené tělo. Budeme vědět, jak HO ctít. Až uvidíme, co s námi Jeho Přítomnost udělala, jak nás změnila; staré na mladé, bez deformací. Ach! Pak teprve pochopíme, proč nás Jeho moc uzdravila.

⁸⁸ Otázky, které byly v našich myslích, “Jak to dělá? Co s *tímhle?*” Nějak, záhadně, se ztratí. Ty myšlenky, které svazovaly naši mysl, “Je to tak? Je to možné?” Nějaké vznešené prsty rozmotají, rozváží ty smyčky a všechno to splyne do jedné velké koruny lásky.

⁸⁹ Pak HO uziříme. Pak budeme jako ON. Pak HO budeme uctívat. Pak uvidíme matku takovou, jak ji Bůh chce mít.

Matka by Tam nebyla kompletní bez své rodiny.

⁹⁰ Protože nejbáječnější čas z celého jejího života je, vidět děti kolem stolu, všechny zdravé a šťastné; a-a-a vidět ji, jak nalévá kávu nebo cokoli dělá, podává večeri, jak si ona a tatínek sedají. Proč, to je nejšťastnější doba matčina života, když vidí své děti všechny doma.

⁹¹ Nepromeškejte, nepromeškávejte ten Den. At' je ten velký řetězec vaší rodiny spojen dohromady, článek k článku. At' má kolo všechny dráty. Pak, až si sedneme s naší rodinou a přáteli za baldachýnem Věčnosti, jaký to bude Den! Pak porozumíme.

⁹² Byl to ON, kdo toto sliboval ve Zjevení 1, kde se říká, že, “A z úst Jeho meč s obou stran ostrý vycházel.” “Byl nazván Slovo Boží.” A byla to ta samá ústa, která řekla, “A živý, ješto jsem byl mrtvý, živý jsem na věky věků.” Tato stejná ústa ve Svatém Janu 6, třicet . . . řekla, že, “Ničeho neztratil, ale vzkřísil to v nejposlednější den.” Byl to ON, Jenž učinil ten slib; ta samá vzácná ústa. ON je Ten, Který nás spasí, Který nás léčí, Který nás vykoupil a Který nás znovu pozvedne v poslední den.

⁹³ Pokud jste vy tím slabým článkem, který oddělil tuto velkou, opětně spojenou, rodinu v onen Den, at' Bůh nebes dnes ráno nějakým záhadným způsobem rozváže ty malé smyčky, které svazují vaši mysl a zjeví vám lásku, kterou k vám cítí, abyste přišli a něžně MU sloužili.

Když myslíme na tyto věci, pomodleme se.

⁹⁴ Ještě, než se začneme modlit a vy budete mít skloněné hlavy, se vás chci zeptat. Chtěli byste, v tento Den matky, znova zasvětit vaše životy Jemu, těšíce se na vzkříšení? Pozvedli byste k Němu ruce? Zatímco každý z vás . . . Bůh vám žehnej.

⁹⁵ Je tu přítomen hříšník, který by mohl říci toto, “Ó Bože, já zatím ještě nejsem zaháknutý do toho řetězce. Já jsem ten chybějící, který tam nebude, až se matka bude rozhlížet ve Slávě. Já tam nebudu, neboť jsem se ještě nesmířil s Bohem. Nemám v sobě naději ve Věčný Život. Ale dnes to chci učinit.” Zvedli byste, prosím, ruku a řekli byste, “Modli se za mě, bratře Branhame, chci být vzpomenut v modlitbě, neboť jsem miloval a stále miluji někoho za mořem, za mořem Života, a chci se s nimi setkat.” Zvedněte ruce.

96 Nebo někdo, kdo odpadl a chtěl by se v tento den vrátit a říci, "Pane, já se znovu zasvěcuji Tobě; přicházím obnovit svou smlouvu s Tebou," zvedli byste ruce?

97 Náš nebeský Otče, jak se to blíží, dnešním dnem jsme zase o něco blíže této velké události. A každým rokem jsme přinucováni sledovat jak se to představuje.

98 Jak lidé chodívali do Jeruzaléma v Den Letnic a kvůli očistě svatostánku a svatyně a přinášeli obět' smíření za hříchy; každým rokem jim bylo připomínáno, když umíral beránek, že přijde čas, kdy zemře Beránek Boží, aby natrvalo odstranil hřích. Pokaždé ten malý tvoreček bečel a krev jim potřísnila ruce a oni byli upomenuti, že přijde čas, že bude Beránek Boží, Který bude křičet na kříži, "Eli, lama . . . ? Eli, lama . . . ?"

Modlím se, Bože, že když dnes hledíme a vidíme, že . . .

99 Před několika týdny, před odjezdem na vaši bohoslužbu, byla Indiana pustá a mrtvá, nebylo tu života, zdánlivě. Květiny opadaly, uvadly. Listí ze stromů spadlo. A míza stromů se vrátila do kořenů a vše bylo mrtvé.

100 Ale nastalo období, kdy slunce začíná svítit jiným způsobem. To samé slunce, které svítilo přes zimu, ale přírodní živly se změnilly a svítilo odlišně. A tím slunečním světlem, díky těmto živlům, se život vzhopil, všude. Listí se vrátilo na stromy. Listí . . . Život, který opustil ten list a list opadl, zatímco život odešel do země; vrátil se v nové kráse, v skvělosti mladosti. Květina, která ze sebe vydala svou vůni, která vydala svou zářivou krásu a zapadla do země; opět zrozená, vztyčená ve své mladosti, s novou vůní.

Co je nám připomenuto, Pane, v těchto hodinách?

101 A svět se stal z pusté bezútěšné pouště rájem krásy a včely a ptáci pějí a všechno je veselé a stromy vesele dovádějí ve větru, v teplém svěžím vánku. Teplo a štěstí bylo znovu na Zemi díky slunci, s-l-u-n-c-i.

102 Ale jednoho dne S-y-n přichází s uzdravením na Svých křídlech a ty malé životy, které se schovaly, jako míza ve stromě, do země, jako život, který je v semínku květiny, přivede opět v nové podobě a již nikdy nezmizí. Ach, jak TI za to děkujeme!

103 A bylo mnoho, mnoho rukou dnes ráno, které šly nahoru, neboť věděli, že za tou oponou cosi je. Oni touží vidět matku. Oni touží vidět své milované a své bližní a přijít na kloub všem těm záhadám, jak sem přicházeli a přicházejí. To vše leží za záhadnou oponou. A jednoho dne přicházíš TY. A oni zvednou ruce; oni- oni- oni- oni si chtějí být jistí, Pane. Oni se znovuobnovují a stejně tak i já. Tak nám pomoz, Pane. Obnov naši víru a naši sílu.

104 A my cítíme přiblížení se Pána. A posledních čtyřicet let vypukly na zemi nové letnice. Duch začíná zjevovat věci. A my jsme nyní u toho posledního znamení přímo před Příchodem.

Víme, že přiblížení Páně je blízko. A vidíme, jak jsou nemocní uzdravováni ze svých nemocí, což bylo pro svět záhadné po dva tisíce let, od apoštolů. Ale zde se to znovu objevuje, vystoupení proroků, Andělé se zjevují, znamení a zázraky. Co je to? Vzkříšení se blíží. S-y-n přichází.

¹⁰⁵ At' jsme připraveni, Pane. Nech nás zmocnit se každého Božského zaslíbení, nepřemýšlet o těch malých problémech, které nashromáždila věda atd., že se toto nemůže uskutečnit. Učiň, at' se stanou rozluštěnými dnes ráno, díky nesmrtelné. . . [Prázdné místo na pásku—vyd.] . . . jak ON je rozechvěn křížem krážem ve Slově Boží Bible, jako dobře vyladěný nástroj, aby zpíval nápěv, "Ježto jsem byl mrtvý, živý jsem na věky věků." "Ještě maličko, a svět Mne více neuzří, ale vy uzříte Mne." "Neboť JÁ budu s vámi, dokonce ve vás, až do skonání světa." "A budeť v posledních dnech, (dí Bůh,) vyleji z Ducha Svého na všeliké tělo; znamení a zázraky; starci vaši sny míti budou, a mládenci vaši vidění vídati budou," znamení pozdního deště a konečný čas. Dovol Pane, at' to dnes ráno pocítíme a at' je naše víra upevněna. 0 to prosíme ve Jménu Ježíše. Amen.

DEN MATKY CZH59-0510M
(Mother's Day)

To kázání Bratra Williama Marriona Branhama bylo kázáno ve neděli ráno, 10. května 1959 v Branhamově modlitebně v Jeffersonville, Indiana, U.S.A. Bylo doslovně přepsáno z magnetofonové pásky v angličtině. Tento český překlad byl vytištěn v roce 1993.

CZECH

©1993 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright notice

All rights reserved. This book may be printed on a home printer for personal use or to be given out, free of charge, as a tool to spread the Gospel of Jesus Christ. This book cannot be sold, reproduced on a large scale, posted on a website, stored in a retrieval system, translated into other languages, or used for soliciting funds without the express written permission of Voice Of God Recordings®.

For more information or for other available material, please contact:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org